

ГОТЯИСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТВА



Ч. 6 (107)

ЧЕРВЕНЬ

1965

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Оксана Тарнавська:

Новацький вогник (Пісня) 1

Ростик і Костик 2

Хляп у черговому рою 6

Діма - О. Тарнавська:

Пісня польових квітів 9

Сестричка Надя:

Приятель квітів 10

Зорецвітці 25

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самотники та неновачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

ПИШІТЬ ПРИВИТИ З ЦЬОГОРІЧНИХ ТАБОРІВ

на листах з відбитками малюнків з „ГОТУЙСЯ”!

Можете їх дістати у Ваших сестричок і братчиків у таборі.

Ціна одного листа з конвертою тільки 10 центів.



„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Вуйко Слон з Помаранчівки склав, як звичайно з нагоди Свят, 10 доларів. Гніздо „Пташата” з Філядельфії, з сестричкою гніздовою Славою Білає, склало 7 доларів, а новачки „Зайчики” з Кентону заробили при розпродажі українських книжечок 5 доларів і переслали їх на наш фонд. Вуйко Федь Яцупра склав 50 центів.

Щиро дякуємо і ждемо, хто дальший?!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (107)

Червень

1965

НОВАЦЬКИЙ ВОГНИК

(Слова й музика Оксани Тарнавської)



Гори, гори вогнику...

Місяць-князь по всій долині
Срібне сяєво розлив,
І при вогнику новацкім
Наші лица освітив.

І у мріях виринає
Цей чарівний Рідний Край,
Де Дніпро пливе могутній,
Де шумить зелений гай.

Покінчилися вже розмови,
Затихають і пісні,
Лиш горять любови жаром
Палко серця новаків.

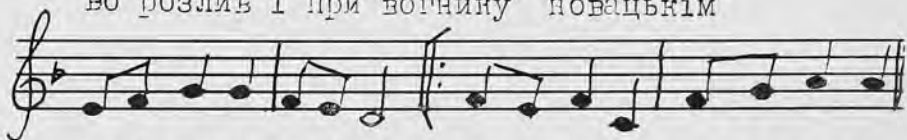
Тихо ватра догоряє,
Новакам вже спати час,
Спить спокійно та вважайте,
Щоб вогонь в серцях не згас!



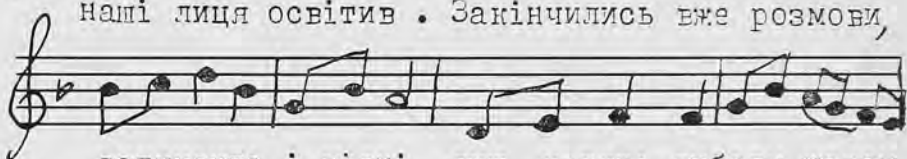
Місяць княв по всій долині срібне сле-



во розлив і при вогнику новацькім



наші лица освітив . Закінчилися вже розмови,



затишають і пісні лиш горять любови жаром



палко серця новаків .

РОСТИК І КОСТИК

(Закінчення)

Коли Ростик з батьками ввійшли в кімнату, Костик сидів на ліжку засумований та втирав новацькою хустиною гіркі сльози з лица.

— Ой людоньки, що ці діти сьогодні вигадують? — аж злякалася Мама. — Один літав кудись, замість йти на Новацьку Свічечку, другий щось торочив

про якогось Грицька, а тепер знов плаче, як мала дитина...

— І такі несподіванки ви влаштуєте нам на сам Свят-Вечір? — докоряв Батько.

— Ні, ні Татку, ми тому не винні! — віднайшов язика в роті Ростик. — І на Свічечці ми були — ось прошу спитати нашого братчика! Тільки я зараз вам

все розкажу. Ми теж нічого не розуміли, аж мені дядько Василь пояснив...

— Який знов дядько Василь? — спитала Мама, вже трохи сердита.

— Та твій же, Матусю, брат! Той, що був при Дивізії „Галичина“¹²⁾ і згинув в бою з большевиками під Бродами... — старався пояснити Ростик, як вмів найкраще.

— Якась кара Божа сьогодні з вами! — сказала Мама. — Обидва щось таке верзете, що не розібрати!

— Хоч би доладу розказали, що й як! — додав Батько, теж недобрий.

— Тільки аж при Вечері розказуйте! — закінчила Мама. — А то вже перша зірка давно зійшла, поки ми з вами воловодилися!

Мама всі слухають, тому навіть Костик підвівся і пошкандибав у гостинну разом з усіма. Батько взяв у руки тарілку з свяченою просфорою і почалася Свята Вечеря.

Та небагато їли. Навіть борщ з вушками холонув на тарілках, а Ростик з Костиком все ще навипередки розказували, перебиваючи один одному, щоб чого не пропустити. Аж коли дійшли до Батурина, Костик замовк і слухав уважно, що діялося з Ростиком. А той розказував:

— Я якось ні трохи не турбувався, що мене залишили. Я ж був поміж нашими козаками!



Тільки не знав, що сказати панові генеральному писареві про Грицька, якби той спитав. Та ще не дійшов я до входу палати, коли почув гуркіт літака. Я ж не міг спершу повірити, щоб тоді були вже літаки! Та ні, це був таки літак! Він приземлився серед великого квітника, тільки чомусь ніхто з козаків його не почув і не побачив... А з літака покликав мене дядько Василь, щоб я всім до нього. Я зараз пізнав дядька: він зовсім такий, як на цій світліні, і в такому однострої! — і Ростик показав світліну, що стояла на фортепіяні в різьбленій рямці. — І літали ми всюди: були над побовищем під Бродами, а опісля розшукували в лісах відділи Української Повстанської Армії¹³⁾. Одного разу дуже смішно сталося: большевики оточили були підземну криївку Упівців, і були б їх усіх перебили, але ми знизилися та як посиплемо по большевиках зі скоростріла! Ті так втікали, що аж свої валянки губили! А наші всі врятувалися! Ото ми з дядьком насміялися тоді!

Мама похитала головою:

— Гарна це казка, але може б ви нам тепер розказали, як було справді?

Тут Костик обурився:

— Та хіба ж ми, новаки-орлята говорили б неправду? Було так, як ми розказали, бо ось у мене на грудях хрестик Грицька, а тут відзначка від дідуся Костя, а тут в записнику слова самого Тараса Шевченка! — показував Костик усе за чергою.

— А тут трипільська хатка, тільки одна ніжка надламана! — Ростик вийняв і собі з кишені глиняну хатку. — А срібний левик від дядька Василя! — Батько розглядав усе дуже уважно та передавав Мамі.

— Виходить, — що ніби все це правда... — сказала непевно Мама. — Але дуже якесь дивне воно...

— Коли ж ви не дасте мені докінчити! — жалувався Ростик. — Дядько все мені пояснив: ті, що згинули за волю України, мають особливу силу перед Богом. Тож коли наш дядько почув від Святого Миколая, що ми зреклись дарунків, щоб їх дістали Ярко й Юрко, дядько хотів приготувати нам теж якусь приємність. І післяв нам чарівне авто, щоб ми побачили на власні очі минуле України!

— А про Грицька, що сказав про Грицька? — допитувався Костик.

— Казав, що ми — побратими всіх українських хлопців, які ко-

линебудь жили та любили Україну так, як ми любимо. А Грицька вибрав дядько тому, що він теж виїхав малим хлопцем у чужину, незабаром після того, як ми зустріли його в Батурині. Та все таки він ціле життя служив Україні...

— Ну добре, але чому ж він не міг тепер залишитися з нами? — нетерпеливився Костик. — І куди та як він тепер пішов?

— Дядько казав, щоб цим не турбуватися. Дядько повіз Грицька своїм літаком знов у Батурин. Забрав його, wraz з автотоді, коли ви мене рятували з легкопада.

— Але ж Грицько був хворий! Його побив большевик, коли він рятував отамана Петлюру!

— І про це дядько говорив: Грицько вже здоровий, як сам казав: мазепинця не так легко вбити!

— Аж тепер я трохи розумію, — сказала Мама, приносячи з кухні полумисок з варениками. — І ви, хлопці, будете тепер багато краще розуміти те, чого вчилися в школі та про що читали.

Та вареників не судилося вже їсти. В цю хвилину задзвонив дзвінок і в кімнату вбігли розсіяні та жваві новаки: весь їх рій „Тури”. Братчик привітав батьків із Празником та попросив дозволу колядувати. Всі разом співали:

Ой Ти Христе-Царю
Просим Тебе нині,

Даруй волю, верни славу
Нашій Неньці-Україні!

І нараз Костик подумав, що
він справді аж тепер зрозумів,
чому так треба співати!

(Кінець)

12) Дивізія „Галичина” — це був
український військовий відділ в часі
другої світової війни, що створився
для боротьби проти большевиків. Під

містом Бродами прийшло до найбіль-
шої їх битви з большевиками. Вояки
Української Дивізії носили на комірці
срібного леви́ка-герба Галицької землі.

13) Українська Повстанська Армія
— це було таємне, підпільне військо,
що постало в часі другої світової вій-
ни, щоб боротися проти німців, а по-
тім проти большевиків. Їх провідни-
ком-командиром був Роман Шухевич,
що мав псевдо-таємне ім'я: Тарас Чу-
принка.



Мал. Ірка Савойка

СКАКАЛКИ

В числі за квітень подали ми були одну скакалку, тепер пода-
ємо ще дві, щоб могли Ви приговорювати їх, вправляючи скакання
через мотузку у таборі чи дома в час вакацій.

Хвалився татарин:

— Нема мені кари!

Приїхав козак,

Прогнав його так!

Дві новачки крутять мотузкою. Новачки всакають на мотузку
за чергою, та кожна скаче, поки ці, що крутять, не переговорять ці-
лого дівчика. На „так” всакає нова новачка, а ця, що скакала, має
„вискочити” з мотузки, але так, щоб ні одна ні друга не зачепили
мотузку і не штовхнули одна одну.

Прилетіли ворони
У вікно до Матрони:
„Кра-кра-кра! Обернись, обернись, обернись!
До землі похились, похились, похились!
Покажи черевик, черевик, черевик!
Горе тому, хто не звик, хто не звик, хто не звик”!

Дві новачки крутять мотузок та приказують приказку. Інші новачки за чергою вскакують на мотузок. Разом із тим, як у приговоріці називають різні рухи, ця новачка, що на мотузку, повинна скачучи, обернутися, похилитися до землі, торкнутися кінцем пальця свого черевика. Виконує це так довго, поки не зачепиться об мотузок. Тоді на її місце приходиться чергова новачка.



ХЛЯП У ЧЕРГОВОМУ РОЮ

(Новачки входять „гусаком” та несуть ножі, відро з водою, мішечки з картоплею. Ставлять відро; кожна висипає картоплю на одну купу і співають):

Тут лівая рученька, тут правая,
Як рій наш працює, покажу

[вам я!

Струже картопельку під звуки
[пісень,

Велику й маленьку, аж весь
[Божий день!

(Сідають кругом відра та погинають оббирати картоплю).

ХЛЯП *(гортик, але в новацькому однострої, входить, приглядається):* О, ви так гарно працюєте! Дозвольте і мені помогти!

1. НОВАЧКА: Коли хочеш, то сідай з нами, будь ласка! *(Дає йому ножа).*

ХЛЯП *(Сідає, погинає оббирати. По хвилині):* Ой, ваш ніж щось зовсім не гострий!

2. НОВАЧКА: А як же ти його держиш?

ХЛЯП: Так, звичайно. *(Показує. Він держить ніж за вістря і хоче оббирати колодкою).* А він чомусь не хоче кряяти!

3. НОВАЧКА: Ха-ха-ха! Та ти навіть не вмієш ножа держати!

4. НОВАЧКА: Віддай його, а то ще покалічишся!

ХЛЯП: Коли ви так смієтеся з мене, то я ображуся і не буду оббирати! *(Встає і ходить кругом новажок, заклавши руки на спину, ніби дуже ображений).* Пождіть, я вам покажу, як треба кидати картоплю до відра! *(Кидає, картопля летить далеко поза відро).* Бачите, так не слід кидати! *(Кидає знов, картопля летить аж поза новажок біля возника).* А ось так ви кидаете!

1. НОВАЧКА: Чи ти бачив, щоб



Мал. Наталка Горалевська

- котра з нас так погано влучала?
2. **НОВАЧКА:** Вважай, а то ще нас усіх обхляпаєш!
3. **НОВАЧКА:** Не журися, він і так не потрапить!
- ХЛЯП:** Пождіть, тепер я покажу, як я кидаю! *(Кидає і на цей раз влучає. Вода вихлюпується на новажок, вони кричать).*
1. **НОВАЧКА:** Ти поганий! Зовсім мене обхляпав!
4. **НОВАЧКА:** А я взяла якраз сьогодні нову блюзочку!
2. **НОВАЧКА:** А моє волосся зовсім мокре!
- ХЛЯП:** *(Залазить нишком у купу картоплі).*
3. **НОВАЧКА:** А тепер ще кудись утік, мов під землю заповся!
1. **НОВАЧКА:** Так і краще. Ходім знов до роботи, а то не покинемо! *(Погинають оббирати і наспівують знов: „Тут лівая ругенька“).*
2. **НОВАЧКА** *(Схотила замість картоплі ногу Хляпа).* Ой, якась така велика картопля! *(Тягне з усієї сили).* Поможіть мені витягнути, бо я сама не годна!
- НОВАЧКИ:** *(Уставляються одна за одною та тягнуть разом, як у казці „Ріпка“.* Коли остання догепилася, новажки витягнули



Мал. Наталка Горалевська

Хляпа, а самі всі попереверталися. Крик).

СЕСТРИЧКА (Вбігає): Що тут діється?! (Побажила Хляпа). Я післала тебе, Хляпе, на стійку, а ти тут забавляєш чергових у кухні?! Віжи чимдуж та зміни Улянку, бо вона бідна вже півтора години стоїть!

(Новачки забирають відро та відходять. Входить Улянка в повному однострої та з палицею. Хляп перебирає від неї палицю, вона відходить).

ХЛЯП: (Стоїть якийсь час на струнко, оглядається, що нікого нема, позіхає, протягається, пробує їхати на палиці, ніби на конику, виймає з кишені яблуко, надкусує його, кри-

вється та викидає поза себе. Далі позіхає знов, кладеться і спить. Нараз зривається, погинає дуже голосно свистати на алярм).

СЕСТРИЧКА, за нею НОВАЧКИ: (Вбігають).

СЕСТРИЧКА: Що сталося, Хляпе? Чому ти перериваєш тишу?

ХЛЯП: Бо на мене тут нападало сто ведмедів!

СЕСТРИЧКА: Аж сто?!

ХЛЯП: Ну, може так з п'ятдесят!

СЕСТРИЧКА: Таж їх ми чули б усі!

ХЛЯП: То може не п'ятдесят, але двадцять було напевно!

СЕСТРИЧКА: І це неможливе! Тут нема ніяких ведмедів!

ХЛЯП: О ні, один був напевно!

СЕСТРИЧКА: А як же він виглядав?

ХЛЯП: Ну такий красивий, малий, довгохвостий і казав: — Мя-аааа-ав!!!

НОВАЧКИ: (Погинають голосно сміятися).

Кінець



ПІСНЯ ПОЛЬОВИХ КВІТІВ

Слова: Діма

Музика: Оксана Тарнавська

Ми ніжні квіти польові : ромашка
мак, волошка. Ми живемо в густій траві й не
журимось ні трощки. Бо сонечко своїм теплом
цілує нас привітно і видно звідси нам село
і річеньку блакитну .

Ми ніжні квіти польові:
Ромашка, мак, волошка.
Ми живемо в густій траві,
Не журимось ні трощки.

Бо сонечко своїм теплом
Цілує нас привітно
І видно звідси нам село
І річеньку блакитну.

До нас метелики прудкі
У гості прилітають,
В гаю зеленому пташки
Пісні дзвінки співають.

Ми ніжні квіти польові,
Веселі, жартівливі,
Ми живемо в густій траві
Спокійні та щасливі.

ПРИЯТЕЛЬ КВІТІВ

Славкові сталася немила пригода: біг сходами, поховзнувся на мокрому папірці, впав і зламав руку. А то вже кінчився шкільний рік. Славка зовсім не радувало, що дістав похвалу за найкращу поведінку і найвищі оцінки в класі. Бо всі новачки поїдуть в табір, а що він буде робити?

Аж того дня, коли закінчилася наука, Батько сказав при вечері, що Мама, Славко і обидві малі сестрички поїдуть на все літо до тітки Галі. Тітка жила далеко й мала великі городи з городиною та сади з садовою. І на листа Батьків радо запросила їх до себе на все літо.

Сестрички раділи дорогою і такими вакаціями, а Славко був такий зажурений, що не поїде в табір з товаришами, що навіть не помітив рогатого оленя, який заступив їм дорогу.

Тітка привітала всіх дуже щиро та показувала їм свою господарку: великі засаджені й засіяні поля та сади, великі й гуеті, що аж здавалися Славкові лісами.

Другого ранку тітка збиралася до роботи й нараджувалася з Мамою, що хто має робити. Сестрички були ще малі і мусіли бавитися близько хати, а Мама не могла залишити їх самих. Зате Славко міг іти з тіткою в го-

род. Хоч він не міг їй справді помагати, з рукою в гіпсі, але тітка казала, що їй легше й веселіше працювати, коли хтось є біля неї і є з ким розмовляти. А розмовляти було про що: Славко скоро побачив, що з квіток знає тільки рожу, а з городин петрушку й салату. А кожна квітка і городина має свою назву! Славко вже зачув, як Мама в розмові з тіткою вживала якихось таких дивних слів, що їх Славко не знав. І не були це чужі слова! Ні, вони були українські, тільки Славко їх ще ніколи не чув. Тож тепер ходив за тіткою, коли вона сапала, полола й підливала грядки та розпитував, як називається не лиш кожна рослина, але й її частини, та як називаються всі городничі й садівничі знаряди, і всі ті праці, що їх тітка виконувала. Показалося, що все це дуже цікаве. Хоч би те, що є рослини, які впродовж одного літа цвітуть, видають овоч і гинуть, а інші живуть два, ще інші ж багато років.

Вечорами вуйко розказував Славкові після роботи ще більше про життя рослин та показував йому цікаві книжки про них. Аж раз небо захмарилося і кілька днів лив дощ, майже без перерви. Щоб якось забавити дітей, тітка принесла зі стриху обере-

мок старих журналів та цінників з барвними малюнками різних квітів та дерев. Вони так подобалися Славкові, що він не втерпів і став здоровою, правою рукою витинати щонайкращі малюнки і наліплювати на картки паперу, щоб з них зробити альбом. До того ж розпитував Мама чи тітку, яка українська назва кожної рослини та пильно підписував кожний образок.

Коли знов засвітило сонце і можна було вийти на двір, почав збирати різні рослини, засушувати їх поміж листками бібули, щоб опісля зробити з них зільник. Тоді Мама згадала, що рослини сушать не лиш до зільників, а що багато з них, висохлі й заварені, помагають проти різних недуг. Де не взялася і книжечка Юрія Липи „Ліки під ногами”, і Славко носився з нею, ходячи гаями та полями і вишукуючи лічничче зілля.

Незабаром поїхали до лікаря до містечка, який сказав, що рука вже загоїлася і Славкові зняли гіпс. Тепер він міг вже справді помагати тітці в роботі!

Та час не стояв: вакації кінчилися і треба було покидати тітчині городи.

Коли прийшли перші сходи роя, кожний новак розказував щось цікаве про табір, але й Славко не мовчав; він розказав, що робив усе літо, показав братчикові свій альбом образків рослин, зільник та записник з

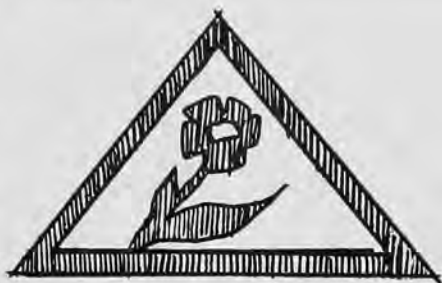
назвами рослин. Братчик аж усміхнувся і промовив:

— Хоч ти й не міг з нами таборувати, та часу не змарнував! Інші дістали відзначки табору, а ти дістанеш щонайменше відзначку вмілости **Приятеля рослин!**

Вимоги вмілости **приятеля рослин:**

Новак

1. знає частини рослин.
2. знає, що то однорічні й багаторічні рослини.
3. знає, чим рослина живиться й звідкіля береться овоч.
4. знає 5 лічничих зел, що ростуть в його околиці.
5. пізнає 10 рослин по цвіті і 10 по листі.
6. має зільник, в якому є всі знані йому рослини й дерева.
7. знає 3 лічничі рослини: до чого вони служать і як приготувляти з них ліки.
8. знає звичай, пов'язані з зіллям.



Таку відзначку **приятеля рослин** дістав Славко. І Ви можете її здобути, як лиш постараетесь!



Спогади з табору „Зелений гай” минулого літа на Вовчій Тропі в США. Вгорі: рій „Незабудьки” йде з сестричкою Мусеєю збирати квітки на вінок. Внизу: „Горобчики” з сестричкою Сонеєю при праці.



Мал. Наталка Горалевська



Як кожного року, так і тепер „Готуйсь” дістав багато привітів з нагоди Воскресення Христового і спішить подякувати за них!

Сестричка Крайова Командантка Пластунок в Австралії, **Оксана Тарнавська** (ця сама, що складає пісеньки для новацтва, які читаєте в „Готуйсь”) пише:

Дорога Подруго Редакторко!

З Воскресенням Христовим засилаємо Вам якнайщиріші побажання всього найкращого, багато здоров'я, сили й витривалости до праці для добра української дівчорі!

Христос Воскрес!

Дальші привіти прислали:

Нозачки з роя „Зайчики” в Кентоні, Америка, зі своєю сестричкою, а разом з ними їх юначки, що колись були в рої „Зайчики”, а тепер є в гуртку юначок „Конвалії”.

Рій „Вивірки” гнізда „Лісові звірята” в Джерзі Ситі, Америка з сестричкою Лесею Синенко. Підписали новачки: Романа Сохан, Маруся Богацька, Зірка Галібей, Христя Клапшак, Христя Семенен, Христя Леуш, Віра Но-

ваківська, Ліза Ладанай, Оля Вішка.

Новачки 4-го гнізда „Пташата” з Філядельфії, зі сестричкою Славою Білас. Підписалися рої: „Зозульки”, „Жайворонки”, „Горобчики”, „Ластівки”, „Синички”, „Соловейки”.

Новачки 23-го гнізда у Бофало зі своїм братчиком гніздовим **Ярославом Пришляком**.

32-ге гніздо новачок „Пташки з України” з Елізабету, із сестричками: **Наталею Хитрою**, **Зіркою Дідух** і **Дунею Боднар**. Підписали новачки: Ірина Іванців, Марія Боднарченко, Маруся Штабальок, Леся Мельничук, Лариса Г., Христя Закаляк, Уляна Закаляк, Ганнуся М., Лариса Бемко, Христя Бемко і маленька Мотря, що має тільки чотири рочки, але вже вміє сама підписатися по-українськи.

Рій „Сокіл” з Дітройту, Америка, з братчиком **Тарасом Когутом**. Підписали: Ігор Мелимука — ройовий, Марко Бебешко — заступник ройового, Володимир Паламарчук, Богдан Прийма, Євген Тіршецький, Юра Мари-

нюк, Ігор Кучер, Олег Березовський, Володимир Палюх, Ярослав Тустанівський, Ярко Монастирський, Андрій Дигдало.

Гніздо новачок „Пташата” з Монреалу, Канада, із сестричками: **Марією Стрілецькою, Любою Габрович, Н. Калькою.** Підписали новачки: Сузанна Темко, Галя Кліма, Людмила Дяків, Даня Баб'юк, Христя Баб'юк, Надя Цехош, Надя Залуська, Леся Залуська, Алла Антонович, Ліда Шевчук, Богданна Бойко, Ореста Заяць, Катруся

Залуська, Рута Лисяк, Ірина Вільгак, Люба Передерій, Віра Маркуш, Мирося Маркуш.

Наша Співробітниця **Ніна Мудрик-Мриц** з Ріднею, з Торонта, **Вуйко Смок** з Чікага, сестричка і братчик **Дарія і Юрій Даревичі** з Едмонтону, Канада.

„Готуйсь” щиро дякує за всі ці привіти, що ними новацтво та їх Виховники вшанували Воскресення Христове і згадали при нагоді великого Свята — свого друга „Готуйся”.

НЕ ЗАБУДЬ УЗЯТИ В НАПЛЕЧНИК У ТАБІР УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ!



Рій новачок „Добродушки” в Саскатуні. Перший ряд — зліва: Керен Шевага, Тереса Козак, о. Володимир Іванко, ст. п.л. Тереса Баран — сестричка, Оля Стахів, Марія Ковалюк, другий ряд: Даруся Бойко, Маруся Саковська, Маріянна Метанчук, Катруся Басько, третій ряд: Даруся Овчар, Маріянна Сікорська, Іванна Сембалерус, Юдіта Бойко, Анна Сембалерус.

**ПРИВІТ ДЛЯ „ГОТУЙСЬ”
ВІД „ДОБРОДУШКІВ”
З ДАЛЕКОГО САСКАТУНУ,
САСКАЧЕВАН, КАНАДА**

Дорогий „Готуйсь”!

Пишемо до Тебе першого листа. Тебе ми добре знаємо. Отець Івашко приносить Тебе на сходи, роздає нам, а ми Тебе оглядаємо й читаємо. Щоб Ти знав, хто ми й які, то посилаємо Тобі нашу фотознімку.

Ми дуже любимо ходити на пластові сходи. Ходимо всі точно. Наша Сестричка Тереса Баран дбає про нас. Вона цікаво проводить сходи, а ми за те її любимо й слухаємо. Назва нашого роя „Добродушки” каже нам робити добрі діла. Ми так і робимо, годуємо пташки, плекаємо квіти у вазонках, помагаємо іншим, де тільки можемо.

На сходинах ми виконуємо ручні роботи, рисуємо, співаємо, вчимося напам'ять віршики. Але найбільше любимо гри й забави. Стараємося говорити по-українськи. Не завжди йде це легко; хоч більшість наших родичів народжена в Канаді, та таки вони своєї мови не забули, а трохи й нас підучили та віддали нас до новацтва, щоб ми далі навчилися всього, що українське. Ми маємо свій рйовий Пам'ятковий Записник, де вписуємо або наклеюємо все, що цікаве. На сходи кожну новачку приносить гроші і кидає до пушки „Діти Дітям”. Це на допомогу бідним українським

дітям. Наш рій виступав з Різдвяним Вертепом в „Артс Центр”. Ми гарно бавилися з нагоди дня народження Сестрички Тереси. Тепер приготуємося до концерту в честь Тараса Шевченка. Також хочемо дати концерт в Українському Старечому Домі, що є в Саскатуні. Нетерпеливо ждемо літа, бо хочемо бути в таборі.

Напишемо колись знову. А тепер здоровимо Тебе новацьким привітом „Готуйсь”!

Твої „Добродушки”.



**З новацької забави в Нью Йорку:
княгиня — Христя Сливоцька.**



З табору новацтва в Англії, що про нього написав нам Орест Дяків.

„Готуйсь” дістав теж листа з Англії, де живуть українські новаки і так само таборують, як і все інше українське новацтво. Новак **Орест Дяків**, що має 9 років, пише:

Цього року наш табір відбувся на українській оселі Чіддінфілд, біля 50 миль від Лондону. Було дуже гарно, бо майже цілих три тижні була гарна погода. Ми, новаки, а було нас одинадцять, спали в бараках, а юнацтво в шатрах. Наш рій називався „Рисики”. Я дуже люблю табір, бо там є братчики, що граються з нами в різні гри, ходять на прогулянки та розказують багато про нашу Україну.

Я був вже втретє в таборі, але цього року дуже тішився, бо здобув першу пробу, одержав відзнаки і мене призначили до підпалювання нашого вогника.

Дорогий „Готуйсь” і Сестрички Новачки!

Ми рій „Зайчики” — новачки у Пармі, Огайо, ділимося найсумнішою вісткою, яку ми дістали в дні 10 квітня цього року і не можемо забути. Матуся одної новачки з нашого роя — не живе. Якраз у час, коли весняне сонечко почало тепліше огрівати землю і все почало зеленіти, як пташки почали весело співати, а з-поміж травички показались квіти; як уся природа після зими пробудилася до життя — Матуся нашої дорогої товаришки Мартусі Шанковської заснула вічним сном. Вона вже більше не збудиться і не почує наших гагілок, які ми разом з її Мартусею вивчали. І Мартусі ці Великодні свята не будуть святом радості, а святом смутку — вона осталася пів-сиріткою.

Наші найглибші новацькі співчуття для Мартусі і її Батька. А пам'ять про пок. її Матусю, яку ми знали ще з часів нашого „саджочку”, залишиться в нас назавжди.

Для „Готуйсь” від роя „Зайчики” подала **Ляля Макогін** зі своєю сестричкою **Христею Макогін**.

Як ми проходили другу новацьку пробу?

Дорогий „Готуйсь”!

Це діялося минулого літа в новацькому таборі „Малі Усусуси”. Братчик Влодко стежив за годинником і сказав нам, коли вже час іти до перевірки. Я з моїм товаришем вийшов три хвилини по другій годині. Ми йшли правильно стежкою аж до другого братчика, а опісля заблудили й за те ми дістали по два мінуси. Коли ми вже були в криївці, один новак захворів і братчик поніс його до братчика нашого роя, а той передав його до новацького шпиталика. Через ту подію довелося нам перервати провірку проби, аж нашого друга-новака примістили в шпиталику. Так покінчилася наша пригода.

Коли мої Батьки приїхали відвідати мене, я розказав їм про те. Моя Мама сказала, що без пригод не обійдеться, та ще й у таборі, але треба вміти не зражуватися.

Готуйсь!

Марко Букачевський, з роя „Тарпан”, Нью Бронсвік.

Новачка Даня Баб'юк з роя „Ластівки” з Монтреалу, Канада, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Ми вчимося в українській школі про Тараса Шевченка. Я пишу до Тебе, щоб розповісти всім новачкам і новакам про нашого великого поета.

Тарас був ще маленький, коли його батьки померли, і він лишився сиротою. Тарас дуже любив Україну. Він часто виходив на гору-могилу і з неї оглядав рідні степи, що здавалися йому голубими. Коли Тарас виріс, мусів працювати для пана Енгельгардта, бо був кріпаком. Все таки Тарас написав багато віршів, що їх ми, українські діти, радо вивчаємо в школі. Ці вірші розказують про Україну, якої ми не бачили, але хочемо про неї знати, бо це наша рідна земля. З нагоди свята нашого великого українського поета запам'ятаймо собі його слова:

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому навчайтесь,
Свого не цурайтесь.

Бо хто Матір забуває,
Того Бог карає...

Отже, Тарасе, не бійся, бо ми, українські діти, не забудемо Твоїх слів, і всі разом заспіваємо Тобі нашу улюблену пісню:

Поклін Тобі Тарасе,
Великий наш Пророче,
До Тебе вірно б'ється
Те серденько діточе!

Ти кажеш рідний нарід
І рідний край кохати,
Для нього кажеш жити,
Для нього і вмирати!





„Крамниця з забавками” на новацькій забаві в Пассейку.

Новацька маскова забавка в Пассейку

Дня 21 лютого цього року новацтво у Пассейку влаштувало дуже гарну забаву під проводом своїх виховників та Пань з Пластприяту. Зміст цієї забави подала сестричка Стася Гойдиш з близького Нью Йорку, де вона влаштовує такі забави вже п'ятнадцять років. З забави написали нам новачки аж п'ять дописів. Кожний з них гарний, але ми виберемо з кожного лиш те, що ще не сказав попередній новач чи новачка у своєму дописі.

Зірка Ірина Мартинюк пише:

Всі, що належать до новацтва, мали передягнулися в різні строї. Перша частина забави — це була німа сценка, бо всі передягнені діти — це були забавки, а дівчинка прийшла до крамниці поглянути на них. Тоді сестричка стала розказувати про таку маленьку дівчинку, що дуже хотіла дістати ведмедика під ялин-

ку на Різдво. Вона зайшла у крамницю та заснула там. В дванадцятій годині всі забавки ожили й почали бавитися, танцювати й бігати. Дівчинка вибрала собі ведмедика і пішла з ним в танок.

Я була передягнена за царівну-ранок. Після мого танку я ще передягнулася за рожу. Цей одяг дуже люблю, бо його шила мені моя Мама. Ми всі діти забавлялися чудово, а мій Батько фільмував цю забаву. Незабаром мій Батько висвітлить цей фільм, коли зійдемося на святкування 50-ліття Пласту.

Лариса Мартинюк пише:

День 21 лютого буде дуже милий у моїй пам'яті. Як тільки я з'їла обід, передяглася за пташку і поїхала зі своїми сестричками на залю Української Централі. Там мали ми дати маленьку сценку й забаву. Коли всі діти зібралися в своїх барвистих одягах, ми пішли за сцену. Сценка

була коротенька, але гарна.

Я зі своїми товаришками добре забавилася! Коли стало мені в моєму пір'ячку загарячо, я передяглася в інший стрій, що його Мама мені пошила. Шкода, що така прекрасна забава закінчилася так скоро!

Олесь Покора пише:

Всі діти мали дуже гарні костюми. Були там чумаки, козаки, різні звірі, японці, індіани, вояк, пластун, танцюристки, цар, ца-

рівна і лицар. Мені найбільше подобалися чумаки. Всі діти бавилися дуже гарно, хоч деякі пустували. В буфеті можна було купити різні ласощі. Забава тривала до шостої години ввечері.

Юрко Шляйло пише:

Цю маскову забаву приготували Пані Козак і Бакалець. На початку забави була сценка про малу дівчинку, яка мріяла про шовкового ведмедика у виставовому вікні.



МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

Щораз більше новачок та новаків розв'язує загадки та присилає описи мандрівки Олесь й Оксанки по Україні. Деякі описи приходять дещо спізнені, але що вони не менше цікаві ніж інші, то містимо їх тепер!

Новачка-самітниця **Сяня Мостович** з Любіл, Америка, описала дуже гарно образок з лютого цього року:

Оксанка і Олесь заїхали в столицю України — Київ. Гербом Київщини є срібний Архистратиг Михаїл на малиновому полі щита. Цей герб приміщений угорі з лівої сторони образочка. Біля Архистратига Михаїла є світлина — Собор Святої Софії. Цю катедру Святої Софії в Києві побудував великий наш князь Ярослав Мудрий на місці своєї перемоги над печенігами. На Софійському Майдані перед катедрою

влаштувало духовенство та народ велику зустріч гетьманові Богданові Хмельницькому в 1648 році, коли він вступив з козацтвом у Клів після переможного походу на поляків. В роки Визвольних Змагань перед катедрою Святої Софії проголосили дня 22 січня 1918 року Четвертий Універсал Центральної Ради. Цей Універсал встановлює самостійність України, а 22 січня 1919 року проголосили там же об'єднання українських земель в одну Соборну Українську Державу.

Вгорі, над світлиною Святої Софії є китиця червоної калини. Калина стала символом Українських Січових Стрільців. В стрілецькій пісні співають „Гей у лузі червона калина”...

Біля хлопчика й дівчинки, що вдягнені в стилеві київські одяги, бачимо пам'ятник князя Во-

лодимира Великого, який завів християнство в Україні, приймаючи Христову віру з Греції.

Нижче пам'ятника Володимира Великого — трипільський глечик з орнаментом-зором, що йде безконечником, звиваючися в кружечки, а ще окремо кусок якогось іншого посуду з намальованим звіром-собакою. Так колісь розмальовували посуду в Україні, понад дві тисячі років перед народженням Христа. Ці часи називаємо „трипільською добою”, бо в Трипіллі нижче Києва знайшли залишки цієї давньої культури. Барви трипільських зорів такі: бронзова, біла, чорна. З правої сторони глечика бачимо Володимирський Собор у Києві, на честь князя Володимира Великого, а з лівої пам'ятник Тараса Шевченка, найбільшого поета України, що народився 1814 та помер 1861 року. Тарас Шевченко — це співець Волі й Свободи.

Далі стоїть пам'ятник гетьмана Богдана Хмельницького.

Богдан Хмельницький — це великий гетьман України, який у 1648 році повів козацтво до боротьби з поляками за волю рідної землі й народу.

**

Про малюнок з місяця березня маємо аж три дописи:

Таїса Галібей пише:

В „Готуйсь” за березень нарисовано, як Оксанка, в народному одягу, приїхала на Чернігівщину. Гербом міста Чернігова є чорний орел в короні, що тримає золотий хрест. Чернігів — старе княже місто, лежить над річкою Десною, притокою Дніпра. На світлинах показані Спаський Собор та будинок Військової Канцелярії з часів гетьмана Івана Мазепи. На Чернігівщині є також інші міста, славні ще з козацьких часів: Ніжин, Стародуб, Глухів, Батурин, Конотоп. Лежить там теж містечко Крути, де триста юнаків боронило Україну перед навалюю москалів у 1918 році. Я читала, що в Чернігові жив Лесюид Глібів, який писав гарні байки і тому, мабуть, на образку бачимо стільки звірят. Жив там теж деякий час Михайло Коцюбинський, який написав для дітей оповідання „Харитя” та багато оповідань для старших.

Сяня Мостович пише:

Оксанка і Олесь приїхали до нової області України — Черні-



гівщини. Гербом Чернігівщини є чорний орел з золотим хрестом через груди, на срібному полі. Цей герб приміщений зліва вгорі.

Головне місто Чернігівщини — Чернігів, одно з найдавніших міст України. Лежить воно на правому березі річки Десни. У Чернігові є Спасо-Преображенський собор з одинадцятого століття, що його знищено в час війни 1941-45 років. Світлина цього собору приміщена внизу з лівої сторони.

В цьому самому ряді бачимо млин-вітряк, а побіч нього дерев'яну селянську хату. Трохи вище посередині дівчинка в чернігівському вбранні. Більше направо дерев'яна криниця-студня.

З правої сторони світлина дому гетьмана Івана Мазепи, що тепер перетворений на архів.

На Чернігівщині, званій теж „Східнім Поліссям" є багато лісів, тепер дуже проріджених. В лісах, як бачимо на образку, живуть лиси, зайці та інші звірі. Під солом'яними стріхами чернігівських хат будують свої гніздечка ластівки.

На Чернігівщині розвинулися три господарські ділянки: лісівництво, хліборобство і тваринництво.

Славко Курчак пише:

Образок представляє Чернігівщину. На Чернігівщині є багато лісів. На образку бачимо ліс з його мешканцями: птахами, лисами, зайцями. В лівому розі образка поміщено герб Чернігів-

щини. Під ним Спасо-Преображенський собор. Зараз побіч нього бачимо млин-вітряк, а далі дівчинку в народному строї. В правому горішньому розі — дім гетьмана Мазепи. Під ним криниця з колесом, а внизу хата.

**

Про малюнок з квітневого числа „Готуйсь" масмо теж три дописи:

Сяня Мостович пише:

Слобожанщина.

З Чернігівщини Олесь і Оксаника поїхали на Слобожанщину, або Слобідську Україну. Герб Слобожанщини — це чорна кінська голова на срібному полі. На „голові" щита шостираменна зірка та дві золоті монети.

На образочку цей герб приміщений в розі з правої сторони.

Головне місто Слобожанщини — Харків, заснований у сімнадцятому сторіччі. Це місто промислу й торгівлі. Будинок державної промисловости в Харкові уміщений на образку в правому розі внизу.

Харків — це великий центр машинобудівництва, будови тракторів, паротягів і залізничних вагонів, турбогенераторів, сільськогосподарських машин, електричних приладів, роверів, авт, літаків. На образку бачимо різні роди машин, що їх виробляють у Харкові. Над світлиною будинку Державної Промисловости бачимо рисунок фабрики електричних машин у Харкові.

Харків — одночасно найваж-

ливіший у Східній Україні залізничний вузол. Ось і тому нарисований на образочку поїзд. У Харкові розвинена теж ткацька промисловість, виріб сукон.

В північній Слобожанщині є трохи лісу, одначе всюди переважає степ. Земля дуже родюча. Розвинені: хліборобство, городництво й садівництво. Сніп пшениці на образку вказує, що в Слобожанщині управляють пшеницю.

Христя Галібей пише:

В „Готуйсь” за квітень новаки їдуть на Слобожанщину, що її звуть теж Харківщиною, від головного міста Харкова. Його герб (чорна кінська голова і золота шостикутна зірка на срібному щиті) вказує на те, що воно засноване в часах козаччини. Козаки заселили урожайні землі (на образку бачимо сніп пшениці!).

Світлина одної з вулиць Харкова вказує на те, що це велике промислове місто. Там є електричні і багато фабрик, які виробляють різні машини і трактори,

льокомотиви, авта, будівельні машини. Харків лежить недалеко Донбасу і є важним комунікаційним вузлом залізничних і літунських шляхів. Є там багато шкіл, музеїв та бібліотек.

Славко Курчак пише:

На образку бачимо місто Харків. В правому горішньому розі бачимо герб Харкова. Під ним є фабрика, що їх на Харківщині дуже багато. В них виробляють різні поїзди, літаки, авта, двигуни та електричні прилади. В долішньому розі зправа бачимо одну з міських вулиць. Харківщина славна не лиш промислом, але теж і урожайною землею. Тому на образку бачимо сніп пшениці. Посередині бачимо дівчину в одягу цієї області.

При кінці хочу Тобі „Готуйсь” щиро подякувати за книжку Софії Парфанович „Такий він був”, що її Ти мені призначив за розгадки загадок. Я скоро почну цю книжку читати, бо якраз тепер покінчив „Віддячився” Андрія Чайковського.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

В цьому числі „Готуйсь” подає так, як обіцяв, розгадки з чисел за березень і квітень, цього року, та тих, хто їх добре розгадав.

БЕРЕЗЕНЬ, ч. 3 (104)

Котрі однакові?

Однакові групки кружечків та квадратиків є:

Четвертий у першому ряді та

перший у другому ряді.

Впорядкуйте вірш!

Будеш Батьку панувати
Поки живуть люди,
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть!

Складанка

Новак, складений з частинок виглядає так:



КВІТЕНЬ, ч. 4 (105)

Рідне село поета:

П і с н я
м і с т о
с а д о к
к р и л а

п и л а т
п и с а р
к р а с а
ж и т т я

Разом: ПІДЛИССЯ. Там народився великий галицький український поет, священник **Маркіян Шашкевич**. Про це село він написав теж дуже гарний віршик, коли вже був великий і мусів жити поза рідним селом. На горішньому образку цієї хрестиківки бачимо пам'ятник Маркіянові Шашкевичеві на Білій Горі у Підлиссі, а внизу „дуб Маркіяна” та криницю-колодязь, що їх згадує він у вірші „Підлисся”.

Свячене.

На цьому малюнку треба було знайти 15 предметів чи постатей, що їх назва починається на букву „С”. Найкраще написала їх новачка-самітниця **Таїса Галібей**, і тому подаємо розгадку так, як вона написала:

У вікні видно заходяче Сонце і стару Сосну. До хати прийшов Священник, святити великодні Страви. На Столі лежить вишивана Скатерть і Свячене: Сирна паска, печена Свинка, Сіль, Сир та інші смачні речі. У Свічнику світяться Свічки. Всі дивляться, як отець кропить страви свяченою водою. Мама й Сестричка в Суконках, брат в новій Сорочці і в Скарпитках, а їх Собака сидить у кутку.

Як бачите, Таїса начислила їх аж 18! Славно!

Добрі розгадки прислали:

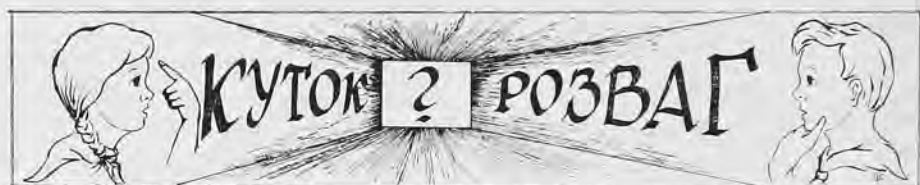
Славко Курчак з Гемпстеду, Сяня Мостович з Люівілл, Таїса і Христя Галібей з Норвок, Мотря Білінська з Ноттінггаму, Англія, Оля Загребельна з Торонта, Канада. Всі вони дістають в нагороду книжечки:

Славко „**Легенди про Христа**”
Константини Малицької, Мотря — „**Денник Ромця**” Іванни Са-

вицької, Таїса і Христя — „**Пригоди гноміка Ромтомтоміка**” Романа Завадовича, Сяня — „**Меч і книга**” Володимира Барагури, Оля — „**Бабунині казки**” Т. Вілецької.

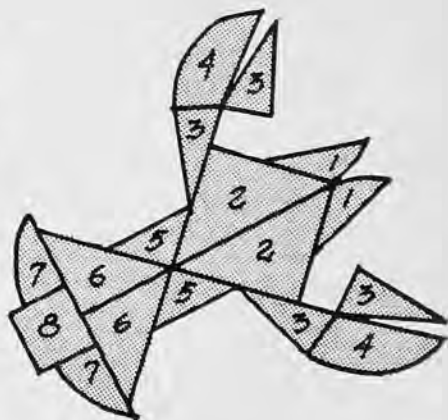
„Готуйсь” радісно вітає тих усіх, що здобули собі нагороди, і жде дальших розгадок, знаючи, що вони прийдуть напевно!

При цій нагоді „Готуйсь” хоче похвалитися, що дістав гарний дарунок: новачки Христя й Таїса Галібей змайстрували котика й пєсика з паперу (таких, як показані в числі за квітень) та лялю з волічки, (як у числі за березень). І як гарно змайстрували! Щира їм дяка!



РАК З КУСОЧКІВ ПАПЕРУ (Подав братчик Ірко)




Новацький рій „Раки” гнізда „Морські тварини” склали з сімнадцяти кусочків паперу знак свого роя. Один з новаків розібрав опісля ці кусочки та склав з них форми новацької відзначки (кружечок) та відзнаки гнізда — квадрат. Спробуйте і Ви це зробити. Треба відрисувати точно цього рака на папері, порозтинати на кусочки та позначити їх числами, як на образку. А тоді — до роботи! Хто перший складе цю складанку, хай пришле її „Готуйсеви”!




Рій „Зоретлавці“ 




не з'якались,
бо  -у добре знали,

бо з  -ок навчились скоро
Про  і про 

 ім відомий,


Д-наге близько  -у,



Тмогли б, мов на  -ю,

Полетіти на  -у.

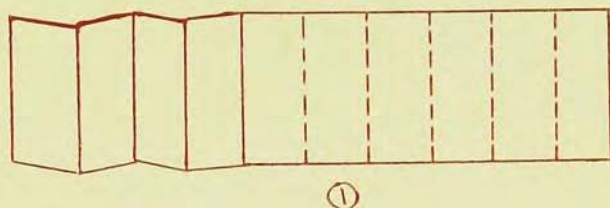
ВЕНЕРА

Тмож ніяк не турбувались,
Що так вгору піднімались,

Аж  мала здалася.

Наге  в них у  -і.

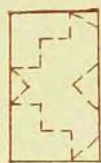
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ВЗІР – ВИТИНАНКА ДЛЯ РАМЦІВ ДО ОБРАЗА



ЗІГНУТИ РІВНО
ПАСОЧОК ПАПЕРУ
ПО ПЕРЕРИВАНИХ
ЛІНІЯХ В
ГАРМОНІЙКУ
ЯК НА РИС. ②



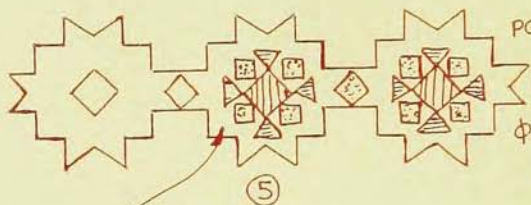
ПАСОЧОК
ЗІГНЕНИЙ
В ГАРМОНІЙКУ



НАРИСУВАТИ
ФОРМУ, ЯК
ЗАЗНАЧЕНО
ПЕРЕРИВАНОЮ
ЛІНІЄЮ І ВИТЯТИ



ВИТЯТА
ФОРМА



РОЗЛОЖИТИ
ВИТЯТУ
ФОРМУ ④



ПРИКЛЕЇТИ ВИТЯТІ ІЗ
КОЛЬОРОВОГО ПАПЕРУ ІНШИХ КРАСОК:



ТРИКУТНИЧКИ



КВАДРАТИКИ (СЕРЕДНЬОЇ ВЕЛИЧИНИ)



КВАДРАТИКИ (МАЛІ)



КВАДРАТИКИ (ВЕЛИКІ)

ГОТОВА РАМКА

В кожного з нас у хаті висить образок Божої Матері, Христа чи якихось Святих. Так і повинно бути у християнській хаті! Та кімната чи шатро в таборі також наша маленька хатка, і годиться, щоб у ній висів на стіні якийсь такий образочок. Тому братчик Денис показав нам у цьому числі, як виліпити з паперу гарні рямки на такий наш таборовий образочок, що його привеземо з собою з хати. Спробуйте, чи й Ви зумієте ці рямки так гарно зробити!